

นิทานเรื่อง กระจ่ายแสงจันทร์

ในตำนานเก่าแก่ของชาวจะต่าย มีเรื่องเล่าถึง “กระจ่ายแสงจันทร์” ผู้คอยปกป้องและช่วยเหลือกระจ่ายน้อยทั้งหลายให้พ้นจากอันตรายต่าง ๆ เด็ก ๆ ชาวจะต่ายต่างมีกระจ่ายแสงจันทร์เป็นพระเอกในดวงใจด้วยกันทั้งนั้น กระจ่ายตัวน้อย ๆ ทั้งหลายมักจะฟุ้งฝันอยากเป็นกระจ่ายแสงจันทร์ในวันที่พวกเขาโตขึ้น

“เจ้าเมฆขาว” เป็นกระจ่ายน้อยอีกตัวหนึ่งที่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นกระจ่ายแสงจันทร์ ปู่ของเมฆขาวเคยเล่าให้เมฆขาวฟังว่า ดวงจันทร์จะมอบพลังให้แก่กระจ่ายผู้กล้าหาญ เพื่อให้กระจ่ายตัวนั้นใช้พลังแห่งแสงจันทร์ต่อสู้กับเหล่าร้ายในยามที่เกิดเหตุคับขัน เมฆขาวตั้งใจที่จะเป็นกระจ่ายแสงจันทร์ให้จงได้ ด้วยเหตุนี้ เมฆขาวจึงปฏิญาณกับตัวเองว่า เขาจะต้องเป็นกระจ่ายที่กล้าหาญ เพื่อให้ดวงจันทร์มอบพลังพิเศษให้แก่เขา

เพื่อน ๆ ของเมฆขาวมักจะพากันหัวเราะเยาะเมื่อได้ยินเมฆขาวพูดถึงความใฝ่ฝันที่เขาอยากจะเป็นกระจ่ายแสงจันทร์ จริงอยู่ที่เด็ก ๆ ชาวจะต่ายต่างใฝ่ฝันอยากจะเป็นกระจ่ายแสงจันทร์ด้วยกันทั้งนั้น แต่เพราะเมฆขาวเป็นกระจ่ายตัวเล็ก ๆ ที่ไม่น่าจะมีเรี่ยวแรงพอจะไปปกป้องใครได้ ความใฝ่ฝันของเมฆขาวที่อยากจะเป็นวีรบุรุษผู้พิทักษ์จึงกลายเป็นเรื่องตลกขบขันในสายตาของกระจ่ายน้อยตัวอื่น ๆ

แม้เมฆขาวจะถูกเพื่อน ๆ หัวเราะเยาะอยู่เป็นประจำ แต่เมฆขาวก็ไม่เคยเสียกำลังใจหรือเลิกล้มความตั้งใจของเขาเลยแม้สักครั้ง

เย็นวันหนึ่ง ในขณะที่เมฆขาวออกไปหากิ่งไม้ในป่าเพื่อนำมาก่อไฟไล่ความหนาว มีหมาป่าที่หิวโหยผุ่หนึ่งบุกเข้าโจมตีหมู่บ้านกระจ่าย แล้วจัดการจับกระจ่ายทุก ๆ ตัวมารวมกันไว้ในกระโจมขนาดใหญ่กลางหมู่บ้าน พวกหมาป่าตั้งใจจะบังคับให้กระจ่ายทั้งหมดเดินทางไปกับพวกมันในตอนเช้า โดยพวกมันวางแผนที่จะขังกระจ่ายทั้งฝูงเอาไว้ในถ้ำ เพื่อสำรองเป็นอาหารสำหรับฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึง

เมื่อชาวจะต่ายถูกหมาป่าจับมาขังเอาไว้ในกระโจม กระจ่ายหลายตัวกลัวจนน้ำตาไหล เพราะรู้ซึ้งถึงชะตากรรมที่พวกมันกำลังเผชิญอยู่ คุณปู่ของเมฆขาวเห็นเด็ก ๆ ชาวจะต่ายตื่นกลัวจนเนื้อตัวสั่น ดังนั้น คุณปู่จึงตัดสินใจเล่าตำนานกระจ่ายแสงจันทร์ เพื่อปลอบให้กระจ่ายน้อยทั้งหลายค่อยคลายความกังวลลงไปบ้าง

พวกหมาป่าทั้งฝูงที่นั่งเฝ้าอยู่ในกระโจมไม่พอใจที่คุณปู่เล่าเรื่องกระจ่ายแสงจันทร์ให้เด็ก ๆ ชาวจะต่ายฟัง พวกมันพากันเดินตรงมาหาคุณปู่และสั่งให้คุณปู่สงบปากสงบคำก่อนที่พวกมันจะอดใจเอาไว้ไม่ไหว คุณปู่จำใจต้องหยุดเล่าเรื่องตามคำขู่ของฝูงหมาป่า แต่ในขณะที่เดียวกัน คุณปู่ก็สังเกตเห็นสีหน้าของเหล่าหมาป่าที่ดูซีดเผือดอย่างประหลาด ซึ่งในตอนนั้น คุณปู่กระจ่ายไม่รู้เลยว่า ตำนานเรื่องกระจ่ายแสงจันทร์ที่ชาวจะต่ายชื่นชมกันนักหนา กลับเป็นตำนานสยองขวัญที่ชาวหมาป่าต่างหวาดผวาและไม่อยากจะถูกพูดถึงเป็นที่สุด

ตกตึก เมฆขาวแบกกิ่งไม้หอบใหญ่ตรงกลับมาที่หมู่บ้านของเขา คึนนั้น พระจันทร์สีน้ำเงินฉายแสงสว่างจ้า เมฆขาวรู้สึกแปลกใจที่บ้านเรือนของชาวกระต่ายดับไฟมืดกันไปหมด เขามองกระโจมสีขาวขนาดใหญ่กลางหมู่บ้านที่มีแสงเทียนวอมแวมอยู่เรื่อง ๆ “นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” เมฆขาวเงี่ยหูฟังเสียงที่ล่องลอยมาจากกระโจม เขาได้ยินเสียงกระต่ายวัยไล่เลี่ยกับเขากำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความกลัว เมฆขาวพยายามตั้งสติและในขณะนั้นเอง กลิ่นของสัตว์ร้ายที่ไม่น่าพิสมัยก็ลอยตามสายลมมากระทบกับจมูกของเขา เมฆขาวขนลุกชู่เขารู้ในทันทีว่า เหตุร้ายครั้งใหญ่ได้เกิดขึ้นกับชาวกระต่ายเข้าให้เสียแล้ว

เมฆขาวมีทางเลือกอยู่ 2 ทาง คือการหนีเอาตัวรอด หรือหาทางช่วยชาวกระต่ายให้พ้นภัย เมฆขาวตัวสั้นเทาด้วยความกลัว กระต่ายตัวเล็ก ๆ อย่างเขาจะเอาอะไรไปสู้กับฝูงหมาป่า ที่โหดเหี้ยมได้ เมฆขาวคิดหนักฉับพลัน...ถ้อยคำที่คนปู่เคยบอกเล่าก็แว่วเข้ามาในหัวคำนึงของเจ้ากระต่ายตัวน้อย “ดวงจันทร์จะมอบพลังให้แก่กระต่ายผู้กล้าหาญ เพื่อให้กระต่ายตัวนั้นใช้พลังแห่งแสงจันทร์ต่อสู้กับเหล่าร้ายในยามที่เกิดเหตุคับขัน”

เมฆขาวแหงนหน้ามองพระจันทร์ด้วยแววตาที่มุ่งมั่น ไม่มีใครอีกแล้วที่จะช่วยชาวกระต่ายให้รอดพ้นจากเคราะห์กรรมในครั้งนี้ได้...นอกจากเขา เมฆขาวอธิษฐานขอพลังจากดวงจันทร์ และหลังจากที่เขานิ่งจ้องมองดวงจันทร์อยู่พักใหญ่ ในที่สุด เมฆขาวก็ตัดสินใจรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีอยู่ แล้วเดินตรงไปยังเนินดินเตี้ย ๆ ที่อยู่ระหว่างกระโจมกับแสงจันทร์ จากนั้น เขาก็ชูกิ่งไม้แห้งที่เก็บมาใช้ทำฟืนขึ้นเหนือศีรษะ แล้วโบกมันไปมากลางอากาศพร้อมๆ กับส่งเสียงกู่ร้องขับไล่ฝูงหมาป่าอย่างบ้าคลั่ง!

ฝูงหมาป่าและชาวกระต่ายทั้งหมดตกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียงร้องคำรามขับไล่ที่ดังฝ่าความเงียบสงัดในค้ำคึนนั้น และทันทีที่เหล่าหมาป่ามองไปยังผนังผ้าใบสีขาวของกระโจม พวกมันก็ต้องตกใจจนแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นเงาของกระต่ายในตำนานที่มุ่งหมายจะขย้ำพวกมันให้สิ้นซากด้วยกรงเล็บในอุ้งมือขนาดมหึมา

แน่นอน...ฝูงหมาป่าแตกกระเจิงไปคนละทิศละทางในเวลาเพียงพริบตาเดียว ส่วนชาวกระต่ายทั้งหลายที่ตั้งสติได้ก็เริ่มหลั่งน้ำตาด้วยความปลื้มปิติ และพากันส่งเสียงร้องเรียกวีรบุรุษที่พวกเขาศรัทธาให้เข้ามาปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา

เจ้าเมฆขาวค่อย ๆ เดินตรงไปยังกระโจมตามเสียงเรียกร้อง และทันทีที่เมฆขาวมุดเข้าไปในกระโจมเงาของวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ก็กลับกลายเป็นเจ้ากระต่ายตัวเล็ก ๆ ที่ถือกิ่งไม้แห้งเอาไว้ในมือทั้งสองข้าง กระต่ายทุกตัวตะลึงงันต่อภาพที่ปรากฏตรงหน้า นี่คือการตายแสงจันทร์ตัวจริงที่ช่วยชีวิตพวกเขาเอาไว้ในคราวคับขัน กระต่ายทั้งหลายพากันยิ้มและยอมรับในความกล้าหาญของกระต่ายน้อยที่มีชื่อว่า ‘เจ้าเมฆขาว’ โดยไม่มีข้อโต้แย้ง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า:

ความกล้าหาญและความตั้งใจในการทำสิ่งที่ถูกต้องเป็นคุณสมบัติที่สำคัญในการเผชิญกับความท้าทายในชีวิต แม้ว่าสถานการณ์ที่เราต้องเผชิญอาจดูยากลำบากหรือเป็นไปได้ แต่หากเรามีความเชื่อมั่นในความคิดและความพยายามของตนเอง ก็สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

บ่อยครั้ง คนเราอาจรู้สึกว่าคุณเองเล็กน้อยหรือไม่มีอำนาจพอที่จะทำให้เกิดความแตกต่างในสังคมหรือสถานการณ์ที่ใหญ่กว่าเรา แต่แท้จริงแล้ว สิ่งที่สำคัญไม่ใช่ขนาดของตัวเราในสายตาผู้อื่น แต่เป็นความมุ่งมั่นและความกล้าที่จะลงมือทำในสิ่งที่ถูกต้อง เพราะแม้เพียงคนเดียวที่ยืนหยัดเพื่อความถูกต้อง ก็อาจเป็นแรงผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ได้

ไม่ว่าจะเป็นการเผชิญกับความอยุติธรรม การช่วยเหลือผู้อื่นในยามยาก หรือการเลือกทำสิ่งที่ถูกต้อง แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรค หากเรามีหัวใจที่เข้มแข็งและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเหล่านั้น เราก็จะสามารถก้าวข้ามความกลัว และกลายเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นเดินตามแนวทางที่ดีได้เช่นกัน